

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

latus mucrone transfixum est. Articul. LXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

VI
21

res, quæ sequuntur eum erant à Galilæa ministrantes ei, de longè hæc aspicientes: Inter quas erant Maria Magdalena, & Maria Jacobi minoris, & Ioseph mater, & Salomæ, & mater filiorum Zebedæi, & alia multe mulieres, quæ simul cum eo ascenderant Hierosolymam. Hæc omnia debent nobis esse ad timorem, compunctionem, & ad compassionem quia nos omnium malorum horum rei, & causa sumus, quia ut S. Bernardus dicit, qui Christo non compatitur, qui ad clamorem eius non mouetur, durior est petra, terra obscurior, sepulchro fetidior.

vti quisque Christo morienti compati & commori debeat.

IESVS LATVS MUCRONE TRANS-
fixum est. Articulus LXXV.

Quia parasceue erat, id est, sexta feria ante magnum sabbatum, quod solemniissimum festum erat Iudeorum, vt non remaneret in cruce corpora abbato (erat enim magnus dies ille sabbati) rogauerunt Iudei Pilatum vt eorum scilicet crucifixorum, quia adhuc viuebant aliqui, scilicet latrones crucifragentur ne euadere possent & de cruce tollerentur, quia prohibitum erat eis in lege, suspensos in ligno permanere vsque mane, scilicet alterius diei, ne pollueretur terra. Et vt hoc seruaretur, conscienciosi erant illi hypocritæ sicut circa alia minima: circa magna verò cæci erant, scilicet quod iustum & Dei Filium occidissent, non considerabant. Venerunt ergo milites, & primi quidem fregit crura, & alterius qui crucifixus erat cum eo. Ad Iesum autem cum venissent, vt viderunt eum iam mortuum, non fregit eius crura, sed vni militum lancea latus eius aperuit: & continuo exiit sanguis, & aqua. Naturalis hic sanguis & verus, & aqua vera fuerunt: sed effluxio non fuit naturalis quia sanguis congelatur statim post mortem sed miraculosa, licet autem Iesus huius vulneris non sentiret dolorem, pertulit tamen ignominiam & iniuriam. Ipse quidem vulnus in corpore sed beata Maria vulneris dolorem accepit in mente. Et qui vidit, testimonium perhibuit, & verum est testimonium eius. Et ille scit quia vera dicit, vt & vos credatis. Facta sunt enim hæc, vt scriptura impleteretur. Os non comminuetis ex eo. Et iterum alia scriptura dicit: Videbunt in quem transfixerunt. Hoc autem Christi vulnus adeo fuit magnum, vt post Christi resurrectionem Thomas Apostolus manum imposuerit. Quod autem sanguis & aqua effluerunt, significat duo Sacramenta Eucharistiæ, scilicet & baptismatis, per idem vulnus, sicut per ostium vitæ nobis emanasse. Recepit autem Christus hac perfossione atque lateris suis apertione, & grande & profundum vulnus. Et apud deuotissimos quoque pro constanti habet cor Christi lanceam militis tetigisse, ac vulnerasse. Voluit enim Christus in maximæ suæ charitatis indicium suum nobis cor aperire, vt cuncta quæ passus pro nobis fuerat, ex huius cordis amore intelligeremus prodijisse. Visis igitur doloribus Iesu externis, corporalibus & afflictius, postremo voluit, vt misericordissimi, fidelissimi amantissimi, cordis sui perspiceremus & amorem, qui ad vniuersa se quæcumque pro nobis egit, quæcumque pro nobis passus est, quæcumque denique nobis est largitus, impulerat. Voluit præterea nobis cor suum aperire, vt in tentatione refugium, in mæstitia solatium, in persecutione protectio, in aduersitate securitas, vt ignorantibus instructio, amantibus suauitas atque

Deut. 21.

Exod. 12.
Zecha. 12.
Lucæ 14.
Ioan. 19.
Sacramenta quæcumque effluerint ex latere Christi.

Cor Christi hæc fossione fuisse transfusum.

Cor suum car Christus transigi voluit.

RR 3 (vt simul

Miles hic
fuerit, quo
m. dug; & ec
cit; e fuerit
liberatus.

Valeat hu
ius fructus
quis esse
debeat.

Lancea cha
ritatis vt cor
da nostra
transfigat.

(vt simul omnia dicam) quibuscumque introcubitibus in illud saluberrimum cordis vulnus gaudium, salus, aeternaque esset felicitas. Iste autem miles inter longinus fuisse, habuisseque debilem visum seu in oculis dolorem guttam quoque Dominici sanguinis vnam de latere Christi fluentis, ad eius foras peruenisse oculos, qua fuerit sanatus. Hic conuersus postea, fidelium factus est Episcopus. Hoc ergo vulnus porta est paradisi, ianua vitae, fons gratiae. Illic debet esse habitaculum animae nostrae, munitio nostra & salus nostra. In omni tentatione, antequam praeliari incipiamus, illuc fugiamus, & inde pugnemus, quia extra hoc vulnus nullam victoriam sperare debemus, & tentatores & inimici non audent castrum illud inuadere. Item hic monemur vt indefinenter corda nostra rogemus lancea charitatis perfodi amore diuino vulnerari vt poenitentiae & amoris lachrymae nobis iugiter fluant. Quandoquidem iam, quantum diuina gratia adiuuante portui passionem Domini nostri Iesu Christi in sexagintaquinque articulos distinctam, quem admodum in huius tractatus praefatione quoque praefatus sum vtrunque explicauerim: restant tamen aliquot adhuc articuli, qui à deuotis hominibus solent historiae passionis Dominicae annumerari: videlicet tres pro vespere secundis. Item duo pro secundo Completorio, scilicet ex integro supputantur Articuli septuaginta, quos in multorum gratiam huic loco adiungere necessarium duxi.

Vesperae secundae hic incipiunt, quae habent Articulos tres.

IESVS DEPONITUR DE CRUCE
Articulus LXVI.

Matth. 17.
Marc. 15.
Luc. 23.
Ioan. 19.

Luc. 23.
Ioan. 19.

Ioan. 2.
Ioan. 9.

Marc. 15.

Post haec autem (vt inquit Euangelista) cum iam sero factum esset, quia parasceue erat, quod est ante sabbatum, ecce venit quidam homo diues ab Arimathea cuius nomen Ioseph, nobilis decurio, vir bonus & iustus: qui & ipse discipulus erat Iesu (occultus tamen propter metum Iudaorum) & expectans regnum Dei. Magna commendatio viri huius. Iustum enim & virtutibus decoratum decuit esse, qui omnis boni initium & fontem, manibus suis contrectare deberet. Vnde Beda inquit: Magnae quidem Ioseph iste dignitatis apud saeculum, sed maioris apud Deum meriti fuisse laudatur: vt & per iustitiam meritum sepeliendo corpore Dominico dignus foret, & per nobilitatem potentiae saecularis, idem corpus accipere posset. Hic non conseruat concilio & actibus eorum, & audaciter accessit ad Pilatum, & petijt, vt tolleretur corpus Iesu. Secundum leges Imperiales, non poterant deponi de cruce aut sepeliri corpora damnatorum. Hic Ioseph quamuis esset discipulus Iesu, ante mortem tamen eius non audebat publice confiteri eum, ne extra synagogam eijceretur. Dederant enim Iudaei mandatum vt si quis confiteretur Christum extra synagogam fieret. At contempto nunc illorum mandato, Ioseph morte & sanguine Christi confortatus, nihil timuit, sed palam ad Pilatum accedens, corpus Iesu de cruce deponere petijt: & quod petijt sine aliqua difficultate obtinuit. Pilatus autem mirabatur, si iam obisset tam cito. Ex hoc loco conijcitur multa à militibus in Iesum fuisse tentata, quae non iubente Pilato,